

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 6 maja 2013 roku (data stempla pocztowego) powód J. Ż. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – Dyrektora Aresztu Śledczego W.-S. kwoty 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż zadośćuczynienie winno być zasądzone za doznanie przez powoda, w okresie od dnia 23 maja 2012 roku do dnia 23 maja 2013 roku, długotrwałych i bezprawnych naruszeń jego dóbr osobistych, prawa i poszanowania bytu osobistego, godności jednostki wskutek niewywiązywania się przez pozwanego z obowiązku zapewnienia powodowi humanitarnych warunków bytowych oraz odpowiednich warunków higieny w celach mieszkalnych (pozew – k. 1, pismo –k. 34).

W odpowiedzi na pozew złożonej w piśmie procesowym z dnia 18 października 2013 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazano, iż osoby osadzone w Areszcie Śledczym w W.-S. mogą wymieniać brudną odzież, pościel, ręczniki i koce. Brudne rzeczy odbierane od osadzonych przekazuje się do pralni. Pomieszczenia, w których przebywają osadzeni w Areszcie Śledczym w W.-S. spełniają normy określone w kodeksie karnym wykonawczym i brak jest wynikającego z przepisu prawa obowiązku do zapewnienia osobom osadzonym dostępu do suszarni (odpowiedź na pozew – k. 23).

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Powód J. Ż. był osadzony w Areszcie Śledczym W. S. w W. w okresie od dnia 23 maja 2012 roku do dnia 23 maja 2013 roku (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie oświadczeń powoda i pozwanego zawartych w pismach procesowych.

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Wskazać w tym miejscu należy, iż przesłankami udzielenia ochrony dóbr osobistych przewidzianej w art. 24 k.c. są:

- 1) istnienie dobra osobistego,
- 2) zagrożenie lub naruszenie tego dobra,
- 3) bezprawność zagrożenia lub naruszenia.

Wszystkie powyższe przesłanki muszą zaistnieć łącznie.

Podzielić należy ugruntowany pogląd wyrażony w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że w postępowaniu o naruszenie dóbr osobistych niezbędne jest określenie w pozwie dobra, którego ochrony powód żąda na podstawie art. 23 i 24 k.c. (por. uzasadnienie orz. SN z dnia 6 sierpnia 1987 r., II CR 199/87). Dobra osobiste wymienia przykładowo przepis art. 23 k.c., stanowiąc iż należą do nich w szczególności: zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna,

wynalazcza i racjonalizatorska. Nie jest to zamknięta lista dóbr osobistych, zaś orzecznictwo sądów ustaliło istnienie również innych dóbr osobistych. Nie jest więc wystarczające powołanie się na bliżej niesprecyzowane naruszenie „dóbr osobistych”, rozumiane jako jakaś krzywda, dyskomfort, ujemne przeżycie psychiczne, bez bliższego określenia na czym one polegały. Powód musi wykazać nadto, iż doszło do zagrożenia lub naruszenia istniejącego dobra osobistego. Natomiast na pozwanym spoczywać będzie ciężar udowodnienia, że naruszenie nie było bezprawne.

Zgodnie z treścią art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis art. 445 § 3 k.c. stosuje się.

Podstawową przesłanką domagania się zadośćuczynienia jest doznanie szkody niemajątkowej (krzywdy) wynikającej z określonych faktów, z którymi norma prawna wiąże obowiązek jej naprawienia. Krzywda ta - utożsamiana z negatywnymi przeżyciami w sferze psychicznej jednostki - musi być konsekwencją naruszenia dóbr osobistych, a nie majątkowych. Przy czym, szkoda musi być normalnym następstwem określonego działania, czy też zaniechania. Związek przyczynowy nie tylko jest przesłanką odpowiedzialności za krzywdę ale również rozstrzyga o granicach tejże odpowiedzialności (por. Z. Radwański, Zobowiązania, s. 80).

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego zadośćuczynienia w wysokości 30.000 zł, twierdząc, że pozwany naruszył jego dobra osobiste. Powód zarzucił, że przebywając w Areszcie Śledczym W.-S. osadzony był w celach, które nie spełniały humanitarnych warunków bytowych oraz odpowiednich warunków higieny określonych w art. 110 kodeksu karnego wykonawczego. Powód zarzucił, że w Areszcie Śledczym brak było suszarni i innych urządzeń umożliwiających wysuszenie prania i przez to wyprane rzeczy miały przykry zapach stęchlizny i zgnilizny, a następnie ulegały zniszczeniu.

Dla uwzględnienia powództwa konieczne było udowodnienie, iż doszło do naruszenia konkretnego dobra osobistego, powstanie szkody niemajątkowej (krzywdy) oraz że istnieje związek przyczynowy pomiędzy naruszeniem tego dobra przez pozwanego, a szkodą niemajątkową doznaną przez powoda.

Ciężar udowodnienia powyższych przesłanek spoczywał na powodzie. Stosownie bowiem do przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z obowiązującą w polskim procesie cywilnym zasadą kontradyktoryjności, to na stronach procesu ciąży obowiązek dowodzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, a co za tym idzie - to strony są w pełni odpowiedzialne za wynik tego postępowania. Ponadto, zgodnie z przepisem art. 232 k.p.c. strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił, że pozwany Areszt Śledczy W.-S. nie zapewnił mu humanitarnych warunków bytowych oraz odpowiednich warunków higieny w celi. Wskazać należy, iż twierdzenia powoda nieoparte żadnymi dowodami nie stanowią podstawy do dokonania takiego ustalenia, a powód nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych w tym zakresie.

Z tych też względów żądanie zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego wskutek osadzenia powoda w celach niespełniających odpowiednich warunków bytowych i higieny podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. Wobec tego, że powód przegrał niniejszy proces w całości obowiązany jest zwrócić pozwanemu koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony niniejszym postępowaniu (koszty procesu).

W niniejszej sprawie koszty procesu poniesione przez pozwanego wyniosły 2.400 zł, na które składało się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w osobie radcy prawnego w stawce minimalnej 2.400 zł, ustalone zgodnie z przepisem § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności

radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).

Z uwagi na fakt, iż powód zwolniony był od kosztów sądowych w zakresie opłaty sądowej od pozwu, nieuiszczona opłata od pozwu w kwocie 1.500 zł została przejęta na rachunek Skarbu Państwa zgodnie z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć powodowi za pośrednictwem Dyrektora Zakładu Karnego G..
2. dołączyć zpo potwierdzenia przez powoda odbioru korespondencji z dnia 26.03.2014r. bądź zwrócić się do Dyrektora Zakładu Karnego G. o przekazanie zpo odbioru przez powoda korespondencji.